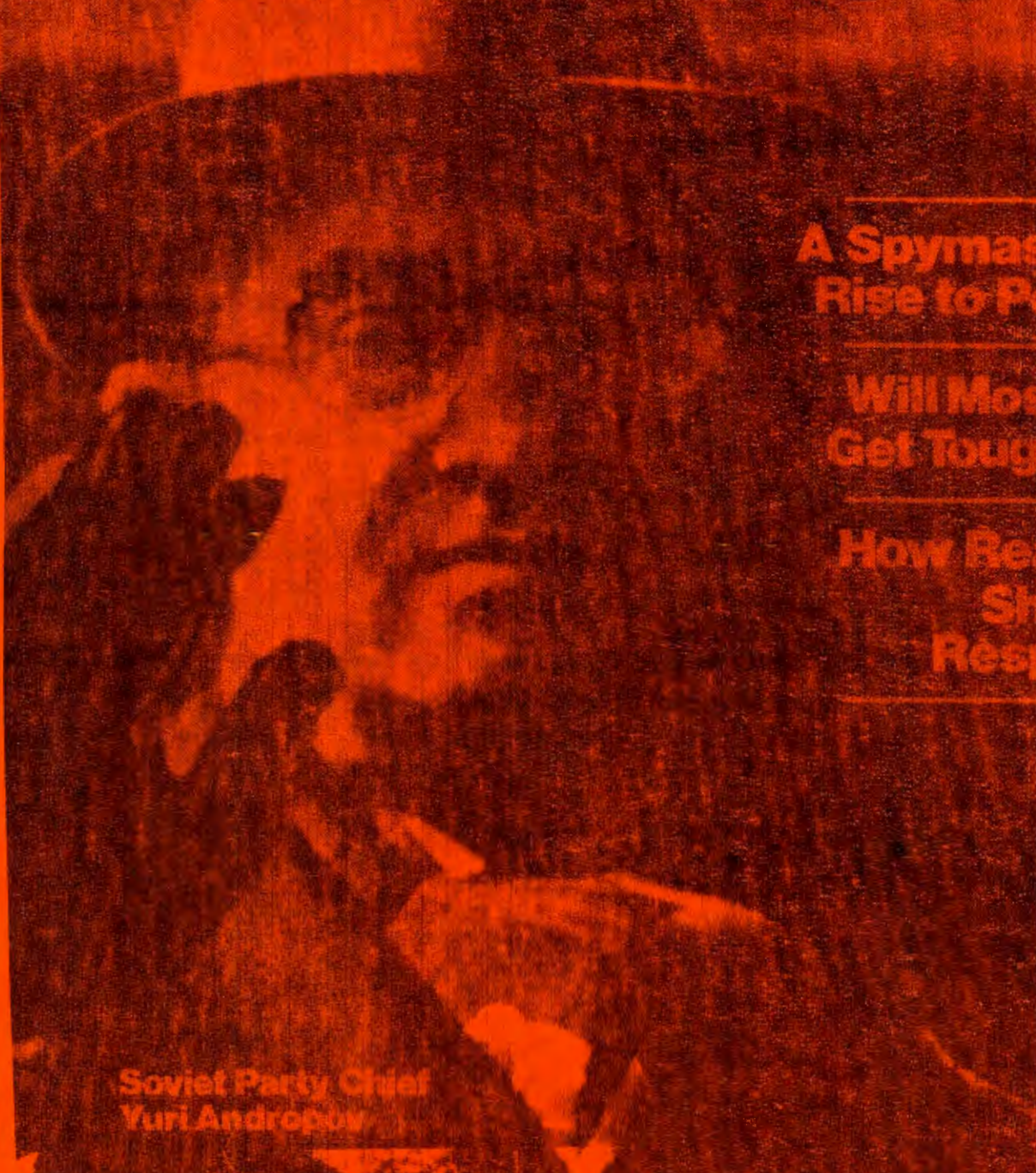

The New Boss

A Spymaster
Rise to Power

Will Moscow
Get Tough

How Real
Should
Resist

Soviet Party Chief
Yuri Andropov

BOLSJEVIK

5/83

*****	
&	INNEHOLDET:
&	
&	
&	En nedrustningsstrategi?.....Side 3
&	Fredsfag i skolen?..... 5
&	Rød Ungdoms fredspolitikk..... 8
&	Ein kommentar til Osland..... 13
&	Fred- og forsvarspolitikken, Rød Ungdoms dialemma?..... 16
&	Fer kommenterer..... 21
&	Raud Ungdom og verving..... 25
&	Oppsummering fra jenteseminar..... 28
&	Sirkel- og vervearbeid..... 32
&	
&	
*****	

En nedrustningsstrategi?

Nei til Atomvåpen's strategi for nedrustning er et omstridt spørsmål også i Røde Ungdom.

En del er nå, etter at "Nei til SS 20"-parola kom med i grunnlaget, villige til å støtte NTA's arrangement, ja til og med å gå med i NTA. Dette er ei feilaktig linje. Vi kan ikke bare på parolegrunnlaget støtte bevegelsen, vi må se på heilheten og den retning bevegelsen utvikler seg i. Og hvor er så det?

For å svare på det spørsmålet vil jeg ta utgangspunkt i forslaget til ei atomvåpenfri sone i Norden, utarbeida i fellesskap av de nordiske anti-atomvåpen- og fredsbevegelser.

I innledningen til dette forslaget har de diverse horrible utsagn om hva vi må legge vekt på i vårt syn på sikkerhet og nedrustning.

NTA slår innledningsvis fast at det i dag fins to hovedlinjer i de forsøka som blir gjort for å hindre krigen: "Den ene bygger på avskrekking, dvs. oppbygging av et tilstrekkelig militærpotensiale som skal forhindre den andre parten fra å gå til angrep. Den andre på tillit dvs. en oppfatning om at en gjennom internasjonale avtaler og nye samarbeidsformer skal kunne skape et internasjonalt system der meningsforskjeller mellom statene kan løses uten bruk av atomvåpen".

Disse to linjene skal altså være alternativa? Vi må enten godta linja om avskrekking, og dermed godta supermaktene behov for nye utplasseringer, kan hende også på vår jord.

Eller vi må innse nødvendigheten av å skape tillit, dvs. i likhet med NTA gå inn for ensidige nedrustninger for å vise motparten vår gode vilje. Et sånt tiltak er Norden som A-våpenfri sone.

Forslaget er i sin helhet et ensidig tiltak, som ikke kommer med en eneste forpliktelse til supermaktene. Med ei "sone" forstår NTA "et geografisk avgrensa område som er erklært fritt for kjernefysiske våpen gjennom folkerettslig bindende avtaler anerkjent av FN."

Om det står mengder av SS5 og SS12 på Kola har ingen interesse. Det nevnes kun som et eksempel på at "atommaktenes aktive medvirkning bør omfatte sånne disposisjoner som gir troverdighet til deres erklærte respekt for sonens status."

Det lengste NTA vil strekke seg i "krav" til supermaktene er at de "forventes å gi forpliktende utsagn om:

- a) Å respektere de a-våpenfri sonenes status
- b) Å avstå fra å bruke, eller å true med å bruke, atomvåpen mot land i sonen".

Det er en logisk konsekvens av NTA's tro på en fredelig løsning på imperealistiske konflikter at de tror på politikernes evne til å nedruste. De sier: "De fleste stater identifiserer sikkerhet med militær styrke. Det er nødvendig for politikerne å påta seg ansvaret for å bryte med denne oppfatninga av sikkerhet."

Om en setter dette utsagnet i sammenheng med soneforslaget, som beskrevet er klart ensidig, må en trekke den slutninga at NTA ikke vil stå tilbake for å selge den nasjonale uavhengigheten på supermaktens alter. NTA vil ikke bare innføre en sone som er ensidig, De ønsker seg en generell nedrustning fordi dette vil skape tillit og ha smitteeffekt i vilje til å nedruste.

Konsekvensene av ei holdning som dette, er å godta supermaktens spill om innflytelsesområder i verden, i frykt for at a-våpena skal bli brukt. Men hvem skal forsvare Norden mot en eventuell invasjon fra Sovjet eller for den saks skyld USA? I og med at landet ligger åpent vil vi måtte godta enhver flytting av grensene mellom interesseområdene til USA og Sovjet.

En politikk som dette er ikke en fredspolitikk, smitteeffekten vil utebli, og atomopprustninga vil gå sin gang. Det eneste vi vil oppnå er å gjøre det lettere for supermaktene i deres imperrealistiske spill.

Rød Ungdom må tilbakevise soneforslaget og NTA's teori om rustningspiral og nedrustningspiral. Vi kan ikke, så lenge linja er som den er, støtte NTA på noen som helst måte. Sjøl om parola "Nei til SS20" nå har kommet med som hovedparole i toget 24.oktober, forandrer ikke dette NTA's ensidighet, soneforslaget viser det klart, synes jeg.

Rød Ungdom må stå på samme linja som de alltid har gjort, i kamp mot imperealismen og krigen. Styrking av det konvensjonelle forsvaret er det eneste som kan trygge den nasjonale uavhengigheta og fremme freden. Virkeligheta er ikke som NTA beskriver den. Det er ikke sant at: "De aller fleste konflikter i verden blir allerede idag løst på en fredelig måte".

Derfor kamerater, må vi ikke finne på å støtte fredsbevegelsen som den er i dag. Deres politikk er en politikk for utslettelse av viktige folkelige prinsippielle krav.

NN.

Fredstag i skolen?

Fra skolefronten har vi nå mottatt et forslag om fredsfag i skolen, eller på fint: "Fredsarbeid og sikkerhetspolitikk". Faget er foreslått som valgfag med to timer i uka over ett skoleår. Jeg skal konsentrere meg mest om fagplanens del 2; målet, og del 3; om

emnene. Dette forslaget er etter mitt syn en opplæring til klasse-samarbeid på internasjonalt plan, til en analyse av verden som blander sammen konflikter i nærmiljøet med internasjonale konflikter. Altså en analyse som i siste instans er en analyse for fredelig imperialisme.

La meg bringe endel sitater for å forklare meg nærmere:

Pkt. 2.1. (mål)

"På basis av skolens generelle målsetting skal elevene gjennom arbeidet med faget få kunnskap om og innsikt i...

- årsaker til konflikter i nærmiljøet
- årsaker til internasjonale konflikter og krig
- konfliktløsning
- arbeid for "fred"

Heretter følger endel andre punkter som i og for seg er relevante, men denne sammenhengen er ikke til å ta feil av. Bare man klarer å løse konflikter i lokalmiljøet, kan man også lære å løse konflikter på internasjonalt plan.

Videre:

Pkt. 2.2 (mål)

"Gjennom arbeidet skal elevene utvikle ferdighet i...

- å analysere og vurdere meldinger og nyhetsstoff fra ulike kilder
- å drøfte ulike syn på fredsarbeid og sikkerhetspolitikk
- å løse konflikter"

Videre:

Pkt. 2.2

"Gjennom arbeidet med faget skal elevene utvikle holdninger

- som kan fremme ærlighet, åpenhet og tillit, og oppøve evnen til å løse konflikter
- som kan føre til bedre forståelse menneskene i mellom, i nærmiljøet og i global sammenheng:
- som kan skape bedre samarbeid mellom nasjonene
- som kan føre til fred".

Altså, gjennom arbeidet skal elevene utvikle holdninger som kan føre til fred! Hvilke holdninger er det noengang som fører til enten krig eller fred? Dette dreier seg om imperialisme, klassekamp og utbytting. Putt en afghaner inn i et norskt gymnas og gi ham fredsfag sånn at han forstår og utvikler holdninger som kan føre til fred i Afghanistan! Han kommer vel ikke så langt tipper jeg, han forakter vel for mye denne kvasiintellektuelle analysen som vel hadde endt opp i å oppfordre den afghanske geriljaen til våpennedleggelse... Ellers så er vel dette også et oppkok av den såkalte "knappenalsteorien"; vi begynner å spre holdninger i det små, og etterhvert må vel også Reagan og Andropov følge etter...

Ellers har vi da en generell kommentar til slutt under punktet om målet for undervisningen:

"Dette skal virke holdningsskapende... det er ønskelig at elevene arbeider med å løse konflikter i sitt nærmiljø." Kommentarer overflødig.

Emnene i fagplanen

Pkt. 3.1. "Hva er fred?" har følgende underpunkter: Fred i et samfunn, Fred mellom samfunn/nasjoner og Er fred mer enn fravær av åpen konflikt?. Det første punktet om fred i et samfunn har mange ypperlige underpunkter. Om menneskerettighet og sosial trygghet, medbestemmelsesrett osv.

Men dette er ikke satt i sammenheng med det neste punktet om fred mellom nasjonene. Årsakene til krigen er ikke velsignet med en eneste setning! En forutsetning for fred mellom nasjonene er jo etter vår analyse en avskaffing av kapitalismen og deretter imperialismen. Derfor er det i og for seg naturlig at fagplanen ikke setter de to første punktene i sammenheng. Det kunne jo ført til en systemkritikk...

Fagplanen følger på med tre avsnitt:

3.2 Konflikter i nærmiljø og lokalsamfunn

3.3 Konflikter i arbeidsliv og samfunnsliv

3.4 Internasjonale konflikter

Vi tar dem punkt for punkt:

3.2 Her er det streka opp forskjellige typer konflikter i nærmiljøet. F.eks. i familien, mellom naboer, i skolemiljøet, altså i nære og kjente omgivelser. Deretter et punkt om hva som skaper uvennskap og konflikter. Og det er: Egoisme, intoleranse, avmakt/angst, og aggresjon/vold. Her skal altså elevene læres opp til å løse konflikter. Men årsaken til at det oppstår uvennskap i miljøet berøres ikke. Hva slags samfunn er det vi lever i, hvilke holdninger er det som vi blir lært opp til å ha? Dette berøres dessverre ikke. Her skal vi nå bli snillere mot hverandre, uten at man kan forstå hvorfor. Jo forresten, vi må skape "fred".

3.3 "Konfliktløsninger i arbeidslivet. Medbestemmelse - medansvar. Forhandlinger basert på lover og avtaler. Mekling, voldgift, arbeidsrett, organisasjonenes rolle."

Her er målet klart: "Å løse konflikter i arbeidslivet," Men til hvilken pris, med hvilket utgangspunkt? Ubesvarte problemstillinger for fagplanen.

3.4 "Internasjonale konflikter". Her er det mye OK som blir sagt, men konklusjonspunktet er jo klart: "Hvordan løse konflikter uten bruk av vold?" Dette viser hvor lite realistisk fagplanen er, for måten å løse konfliktene på er gjennom forhandlinger, avtaler, internasjonal voldgift og internasjonal rett.

En bombastisk konklusjon

Det ser ut som om fagplanen ikke bare blander sammen konflikter i arbeidslivet, lokalmiljøet, og

internasjonalt, (noe som er vanvittig i seg sjøl) men også har en klassesamarbeidsideologi. Konflikter i arbeidslivet skal løses for enhver pris, og også internasjonale konflikter. Koste hva det koste vil!

Nei kamerater, dette er ikke noe for oss. Men vi står ikke aleine bak dette synet, vi har NGS-ledelsen med oss!

Min konklusjon: Nei til fredsfag i skolen med denne fagplanen!

Ann Helene Sl

Raud Ungdoms fredspolitik

Svar til Per O. in og Lars S. i sitt innlegg i styreskriv 5-83.

Kor må vi starte diskusjonen?

Per og Lars ynskjer at RU skal utvikle ei linje overfor fredsbevegelsen og Nei til atomvåpen. Einig. Men eg ser to problem som med ein gong dukkar opp.

A) I samband med utplasseringa i desember må vi i RU gå ut med vårt syn på fredspolitikken og utplasseringa. Dette er litt problematisk, fordi vi har motsetningar på dette i RU som enno ikkje er løyste. Dette stiller krav til sentralen om å styre fornuftig, legge vekt på det vi har einheit på, og legge vekt på det viktige. Det viktige i haust er at det snart skal utplasserast Cruise og Persing 2 rakettar.

Dette er overordna dei motsetningane som fins innafor fredsrørsla, f.eks. motsetningane mellom RU og NTA.

B) Det andre problemet er det viktigaste. Per og Lars ynskjer at vi skal utvikle ei linje overfor NTA, samtidig som vi ikkje har noko einheitleg line sjølv.

På "papiret", dvs når det gjeld konkrete standpunkt og parolar, er vi stort sett einige i RU.

Men dette er på papiret. Når det gjeld synet på NTA, og taktikken overfor fredsbevegelsen (f.eks. synet på fredsmarsen), så er det ulike meiningar om det i RU. Motsetningane i RU kjem til syne som f.eks. ulik vurdering av NTA.

Men i verkelegheita er dette berre overflatemotsetningar. Dei verkelege motsetningane er meir grunnleggande, meir prinsipielle.

Det er desse motsetningane vi må starte med dersom vi skal kunne bli einige.

Kva er desse "grunnleggande motsetningane"? Eg vil kort gå inn på to felt der vi er ueinige:

A) Fare for "Euroshima"? Med Euroshima meiner eg ein atomkrig som kan føre til masseutslettelse av menneske i Europa og/eller supermaktene. Mange kommunistar vil seie at dette står i motsetning til supermaktene sine objektive interesser. Som vi sang i 70-åra: "Lær av saga, kamerat. Dei har utbytting som mål. Ikkje stein og oske frå byar brendt på bål." Eg meiner dette er eit godt argument, og det er det viktigaste argumentet mot at det er fare for et kjernefysisk ragnarokk. Samtidig er det tegn som tyder i retning av ein omfattande atomkrig. (Måten a-våpena er ein integrert del av den russiske hæren, NATO sin atomstrategi osv.)

Dette er eit av imperialismen sine mange paradoks. Ein omfattande atomkrig står i motsetning til det imperialistiske systemet sine interesser, samtidig som mange imperialistiske land, kvar for seg, byggjer opp våpensystem og strategiar som samla drar i retning av ein omfattande atomkrig. (Ein paralell: Ingen kapitalister er interesserte i ein

økokatastrofe, men alle kapitalistiske land sine angrep på ressursane, og den verdsomfattande forureininga gjer at vi kan få ein økokatastrofe.)

Ein treng ikkje bli atompassifist eller alkoholikar fordi om ein ser desse farane. Tvert om. I 20-åra skreiv Rudolf Nilsen "kan hende det gjelder å redde vår jord" i diktet "Revolusjonens rødst". Det er sannare i dag enn for 60 år sidan, og det gjev større grunn til å vere revolusjonær!

B) Atomnedrustning - ein illusjon. Mange vil seie at atomvåpna er eit ektefødt barn av imperialismen. Einig i det. Det er det imperialistiske systemet som er "motoren" i rustningskappløpet. Men som eg har nemttidlegare, så har supermaktene felles interesse av at det ikkje blir ein omfattande atomkrig. Landa i Europa har endå større interesse av det. Dette er objektive faktorar som kan legge grunnlag for atomnedrustning, eller i det minste for å heve atomterskelen. Dette er viktig å ta med seg i vurderinga, sjølv om tendensen framleis er aukande atomopprustning. Det største hinderet i dag, er at Europa er delt og spelar på kvart sitt lag, og med kvar si supermakt som trenar og kaptein! Dersom Europa blir ei meir samla kraft, og fører ein politikk for

å tvinge supermaktene til nedrustning, så kan det gje resultat. (Dette ville i tilfelle vere eit eksempel på at kampen mot atomvåpna og kampen mot krigen vart ein felles kamp, noko den ikkje er i dag.)

På desse to punkta vil mange kommunistar vere ueinige med meg, og her treng vi diskusjon. Det er og heilt andre grunnleggande spørsmål der det er ueinigheit, f.eks.: Kan krigen hindrast? Med USA, mot Sovjet? Det er på desse grunnleggande spørsmåla eg trur vi må starte diskusjonen.

Kva med NTA?

Samtidig ser eg behovet for ei linje no, behovet for å komme på offensiven, og eg er ueinig med deler av det Lars og Per står for. Innleiingsvis vil eg nemne at vi møter ein del problem når vi skal analysere "fredsbevegelsen".

Det er fleire grunnar til det:

A) Den er breidt samansett, med mange grupper som har ein del ulike standpunkt.

B) Den er udemokratisk, med sjøloppnemte leiarar som i liten grad har noko ansvar i høve til dei dei representerer.

C) Den er mest ei strømning, mindre ein organisasjon. Du kan "ta" ein organisasjon på det konkrete den går inn for, og konfrontere den med det. Men du kan ikkje så lett gå til angrep på 100 fredskvinner som kvar for seg, heilt privat, sprer atompasifisme.

Her synes eg Per og Lars skjer bra igjennom når det gjeld teorien og ideologien bak fredsbevegelsen, dei går til angrep på det dominerande. Faktum er jo at det er dei mest progressive delane av SV (f.eks. redaksjonen i Ny Tid), som står for den riktigaste politikken innafor fredsrørsla.

Eg synes likevel Per og Lars burde vere meir nyanserte, fordi fredsbevegelsen består av atompasifistar, sovjetsleikarar, ærlege liberalarar osv. Det er ein samansett gjeng, og då må vi forklare kven vi slår mot når vi slår.

Denne unyanserte kritikken slår verst ut i forhold til NTA. Per og Lars kritiserar NTA for saker dei ikkje står for, og på den måten forkludrar dei diskusjonen. Her er døme på kva eg steilar på i Per og Lars sitt angrep på NTA:

1. Utgangspunktet er at vi skal kome på offensiven i forhold til NTA. Eg meiner og at vi må kome på offensiven i forhold til NTA, men det er ikkje NTA som er hovudproblemet no. Hovudproblemet er faktisk at stortingsfleirtalet stør utplasseringa av nye rakettar i Europa, hovudproblemet er den rådande norske atom- og sikkerhetspolitikken.

2. Vi har ikkje "avvist forslaget om Norden som atomfri sone". Tvert om. Vi i RU har kome med ei konkretisering av kva dette må bety, dersom det skal ha noko hensikt. (Kola, og NATO sin atomstrategi.)

3. Har NTA ei linje for kapitulasjon i tilfelle krig? Kva bygger de denne påstanden på?

4. Har NTA støtta dei statsdirigerte fredsorganisasjonane i Øst-Europa? Var det ikkje nettopp på grunn av eit slikt samarbeid at NTA ikkje fann å kunne støtte fredsmarsjen i fjor?

5. I kva grad er det "ledelsen i fredsbevegelsen", og kva grad er det einslege svin som Eva Nordland som har gått mot frigjeringskrigen i Afghanistan?

6. Fremjer NTA si linje krig?! Korleis?

7. Kor brei plattform bør ein organisasjon som NTA ha? Er det ikkje greit at dei konsentrerer seg om kampen mot atomvåpna? Er det Eurosjuvinisme å slåss mot atomvåpen i Europa?

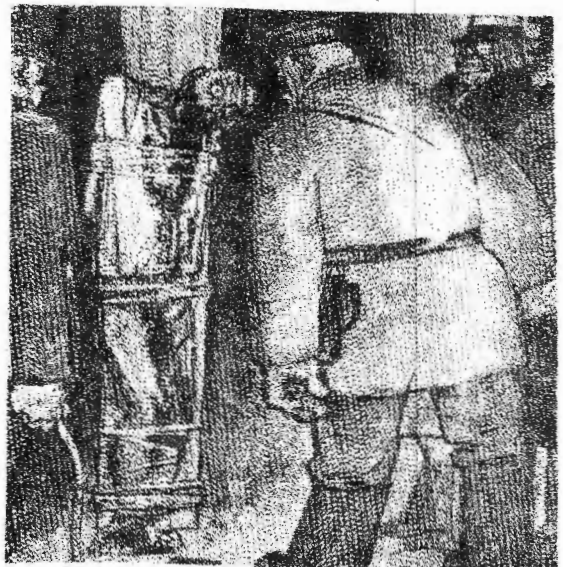
Det er vel ingen som meiner at Afghanistan-komiteen skal ta stilling til atomfrie soner, kvifor skal då NTA ta stilling til Afghanistan?

Det blei mange spørsmål dette, men grunnen er at de slenger fram ei rekke udokumenterte påstandar som det er umogeleg for meg å ta stilling til. Det er tvingande nødvendig å forklare kven og kva strømingar ein refererer til når ein kritiserar "fredsbevegelsen". Viss ein ikkje gjer det, vil diskusjonen gli fullstendig ut.

Til slutt litt om taktikken overfor anti-atomvåpenbevegelsen (for det er det den er, ikkje ein fredsbevegelse, uansett kva den blir kalla).

Eg trur vi må bli flinkare til å ta dei vanlege "fredssympatisørane" på alvor, slutte å ironisere over redsla for atomkrig. Men det viktigaste problemet er korvidt vi bør kjempe for at anti-atomvåpenbevegelsen skal bli ein verkeleg fredsbevegelse, som tar stilling til 3. verda, forsvarspolitikkb osv., eller om vi bør slåss for at anti-atombevegelsen skal bli ein verkeleg anti-atombevegelse som arbeider for nedrustning på begge sider? Eg trur det siste er mest realistisk politikk i dag.

Oddgeir O

Ein kommentar til Os

Hva er hovedproblemet?

Oddgeir O i kommer med en del synspunkter i dette BV som jeg har lyst til å kommentere. Jeg siterer: "Eg meiner vi må kome på offensiven i forhold til NTA, men det er ikkje NTA som er hovudproblemet no. Hovudproblemet er faktisk at stortingsflertallet står utplassering av nye atomraketter i Europa, hovudproblemet er den rådande norske atom- og sikkerhetspolitikken."

Her ligger det mye uenighet. Hvilken linje ville en anti-atomvåpenbevegelse med O. O.s utgangspunkt ha i dag? Omtrent som NTA kan jeg tenke meg. NTA er jo nettopp en bevegelse som oppsto i kjølevannet av dobbeltvedtaket og som hele tida har

ment at hovedspørsmålet er å hindre utplassering av Pershing2 og Cruise. Derfor måtte de også presses for overhode å nevne SS-20rakettene. Hovedproblemet er etter min mening ikke at USA truer med å utplassere Pershing 2 og Cruise, men at Sovjet allerede har utplassert 260 SS-20raketter og utplasserer en ny rakett i uka uten at det oppstår en bevegelse i Vest for å få fjerna disse. Problemet er at de bevegelsene som oppstår ute i Europa, enten de kaller seg anti-atomvåpen eller fredsbevegelser fungerer politisk på en sånn måte at det Vest-Europeiske folket kan risikere å få ei bjørneklo i nakken fra øst mer overraskende og raskere enn de setter pris på.

Hvem er hovedfienden

Det finnes tendenser i O. O.s innlegg til å vurdere USA og Nato som hovedfienden. Tendenser til "Vi må rydde opp i vårt eget hus før vi kan rydde andres"-politikk. Jeg siterer: "Det viktigste i haust er at det snart skal utplasserret Cruise og Pershing 2-rakettar. Dette er overordna motseiingane som fins innafor fredsrørsla, f.eks. motseiingane mellom (og NTA". Etter min mening ville en sånn politisk linje fra RU føre oss rett inn i opportunismens trygge favn. Det ville rokke ved de grunnleggende analysene våre av situasjonen vi står i i dag og til syvende og sist rokke ved imperialismeanalysen vår, vårt synspunkt på årsakene til krig.

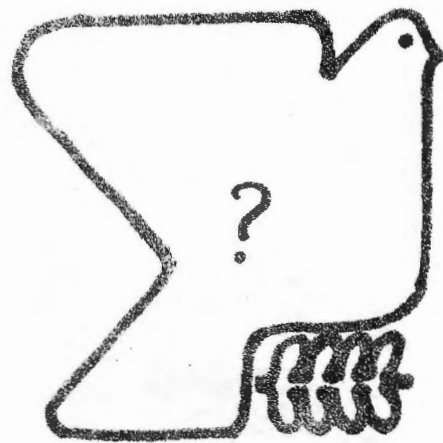
☞ skal være helt konkret for å prøve å belyse hva jeg mener.

NTAs hovedarrangement i Oslo i år var fakkeltoget 24. okt.

Dette toger inneholdt følgende paroler:

- Ingen nye atomraketter i Europa
- Stortinget må si nei til utplassering
- Med FN for frys - stans atomopprustninga
- Nei til SS-20
- Nei til Pershing og Cruise
- Sovjet og USA stans atomkappløpet

Jeg går ut ifra at O. O.s linje overfor dette toget ville være tilslutning. Motsigelsene vi måtte ha til det måtte underordnes det overordna målet, å hindre utplassering av Pershing og Cruise. Hvilken politisk linje og hvilke krefter innafor fredsbevegelsen ville vi i tilfelle gi vår støtte?

1. Vi ville gi vår politiske støtte til et togs parolegrunnlag som i sin konsekvens aksepterer at de 360 SS-22rakettene får stå. De tre parolene jeg har streka under kan i sammenheng ikke tolkes på noen annen måte.

2. Bak denne linja for ensidig nedrustning ligger ideen om at bare vesten begynner, så følger nok Sovjet etter. Ideen om den oppadgående rustningsspiralen som må snus så den begynner å gå nedover. Vi må markere oss mot denne typen tenkning, derfor så må vi markere oss mot den konkrete politikken som uttrykker tenkinga bak. Vi kunne sjølsagt godt lure

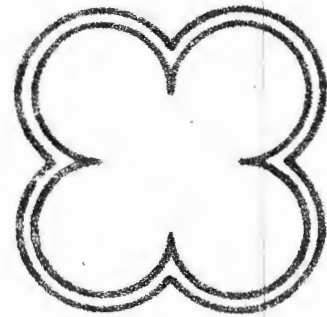
oss sjøl med å mobilisere alt vi hadde av godvilje og la gud og hvermann tolke på sin måte, men jeg er redd for at det ikke ville ført oss ett skritt nærmere målet, nemlig å utvikle en bevegelse i Norge med en mer riktig politikk i ei førkrigstid.

3. Vi har en analyse av imperialismen som konkluderer med at rivaliseringa fører til krig. Imperialistmaktene utvikler seg ujamt, og de oppadstigende maktene tvinger fram omfordelingskriger.

I dagens situasjon har vi utpeika Sovjet som den oppadstigende supermakta som vil utløse krigen, som den mest aggressive som må slås tilbake nå for å utsette, eventuelt hindre, en krig i Europa. En støtte til NTA som bevegelse og NTAs demonstrasjoner bryter fundamentalt med en sån analyse. Det er en bevegelse som retter seg mot supermakta USA ensidig.

Det finnes verken vilje eller politikk i ledelsen for NTA til å slåss mot Sovjet. Det er et stort problem. En bevegelse med en feilaktig analyse og feil hovedfiende kan ikke bare flikkes litt på før den spises, du må skjære ut råta om det ikke skal smake vondt. Og den råta heter ensidig nedrustning, atompasifisme, neglisjering av den nasjonale sjølråderetten osv.

Hele mitt poeng kan sammenfattes kort som: Problemet er ikke at vi har en bevegelse mot USA som ikke når fram, problemet er at de bevegelsene som dukker opp, inkludert NTA, ikke retter seg mot den mest aggressive av supermaktene; Sovjet, men tvert imot er med på å stille Sovjet i bakgrunnen. Vår oppgave er å trekke Sovjet fram.

Karl

Fred- og forsvarspolitikken, Rød Ungdoms dialemma?

I det siste styreskrivet legger eks-trønder Per C. og Lars S. frem et forslag til nytt fredsprogram for Rød Ungdom. De presenterer også en taktikk og en "ny argumentasjon" mynta på NTA og Fredsbevegelsen.

Høstplanen til Trøndelag prioriterer denne saken ganske høyt.

Derfor legger jeg frem mine kommentarer for å få satt igang diskusjonen rundt det opplegget som Per og Lars legger frem. Problemet er at styreskrivet bare leses av styrefolk sånn at resten av medlemmene stiller med handicap her. Men etter hva jeg veit vil per og Lars presentere det samme opplegget i første nr. av BV som er like om hjørnet. (BV nr.4-83, red. anm.)

Hva er det nye?

Utgangspunktet for "den nye kritikken" er, som jeg oppfatter det, at nå skal Rød Ungdom ta opp kampen med NTA/Fredsbevegelsen, og med den nye argumentasjonen skal vi også vinne frem.

Spydspissen skal være et atomprogram i tre punkter. Det skiller seg fra NTA's paroler ved at det retter seg konkret mot begge supermaktene og avgrenser seg fra ensidig nedrustning.

Spørsmål som "sterkt og uavhengig forsvar" og frigjøringsbevegelse, holdes utenfor. Det er faktisk begrunna. Atomprogrammet skal være inngangsbilletten til å kunne delta i atomvåpendebatten. Programmet kjøres ut som kamp mot NTA.

Neste fase er å angripe NTA's analyser. Her forslås et fredsprogram under parolen:

ALLE FOLKS FRIHET - VERDENS FOLKS FRED. Kjerna i dette programmet er å kjempe for den nasjonale sjølråderetten. Dette skal bli den politiske skillelinja mellom oss og NTA: Kamp mot ettergivenhet, kapitulasjon og nedrustning i Europa. Fram for nasjonale forsvar og vilje til å forsvare nasjonal uavhengighet. Det uttrykkes i fire punkter.

Jeg oppfordrer alle til å studere disse to programmene nøye. Hvis de interne diskusjonene vi skal ha i høst skal føre Rød Ungdom videre er det heit nødvendig å gripe taktikken bak atomvåpenprogrammet og argumentasjonen bak den nasjonale sjølråderetten i fredsprogrammet. (Jeg er fortsatt i tvil om jeg sjøl gjør det)

Noen problemer.

Jeg er stort sett enig i det som presenteres og jeg synes det er bra. Vår nåværende argumentasjon mot NTA er for dårlig. Den er bygd på tre pillarer: NTA driter i Afghanistan, NTA driter i tilfluktsrom og det norske forsvaret.

Jeg er lei av Rød Valgallianse's terping på tilfluktsromma og den sivile beredskapen. Isolert sett er kravet sjølsagt riktig, men som et svar på NTA's atompolitikk holder det bare ikke. Folk ler av oss når RV kjemper for flere tilfluktsrom. Det folk er opptatt av er de tonna med atombomber som henger over hodene våre. Det er her vi må ha et svar.

Afghanistan-argumentasjonen holder heller ikke mål. Ikke fordi fredsfolka er uenig med oss (som regel er de hjertens enig), men fordi fred i Afghanistan ikke er fred i Norge og ikke har det noe med atomvåpen å gjøre heller.

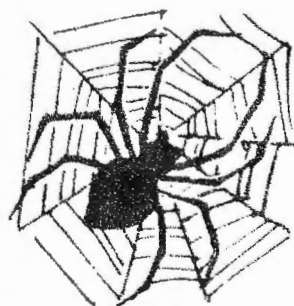
Eller betyr dette å kaste Afghanistan på båten? Oftrer vi den internasjonale solidariteten i bytte med en plass på solsida i det anerkjenta NTA? Etter mitt syn er det bare argumentet om nasjonalt forsvar som holder mål, og det må vi holde fast på.

Jeg er altså misfornøyd med vår nåværende kritikk av fredsbevegelsen og jeg synes opplegget i styreskrivet ser bra ut, men det ligger endel problemer i det.

1. Har vi, uansett taktikk og argumentasjon, egentlig noen reell mulighet til å vinne frem overfor NTA? Jeg mener at mulighetene overvurderes.

2. Opplegget forutsetter en drastisk omprioritering av Rus arbeidpr. i dag. Skal RUere gå inn i Nta-avdelingene? Skal RU i Trondheim opprette SUMA-grupper? Styreskrivet sier ingenting om dette. Har sentralstyret noen ideer om dette?

3. Linja for å kreve gjensidig nedrustning kan i praksis lett bli ensidig. RU er imot utplassering av Pershing og Cruise uansett Sovjetiske motytelser. Dersom utplasseringa blir stansa så er resultatet ensidig både militært og politisk. USA rammes, Sovjet går fri. Styreskrivet argumenterer dårlig her.

Et lignende problem er linja for at Norge skal ut av NATOs atomstrategi. Kan det skje uten motytelse fra Sovjet, altså gjensidig?

Er det ikke sånn at uansett hvor mye vi prater om gjensidighet så vil resultatet uansett bli ensidig? (Årsaken er selvfølgelig at fredsbevegelsen kun har innflytelse her i Vesten og ikke i Sovjet.)

Styreskrivet sier at antall nedrusta raketter er uvesentlig, det viktige er at vi vinner den politiske kampen mot ettergivnehet overfor Sovjet, for nasjonal uavhengighet. Er det en løsning som holder?

4. Atomprogrammet er bra, men bør det bygges ut? Skal "det nasjonale forsvar" tas med?

NATOs atomstrategi? Disse to sakene er sentrale i Venstres forsvarspolitik. Hva er sjansene for enhet med Venstre?

Det taktiske atomprogrammet oppfatter jeg er mynta primært på NTA. Bør ikke taktikken stå på flere bein? Hvis vi får utvikla en forsvarspolitisk enhet med Venstre så vil det igjen virke inn på NTA.

5. Atomprogrammet må bestå av mer enn tre punkter. Jeg vil ha en argumentasjon bak som sier: "Ja, atomvåpen er kvalitativt nye våpen", og "ja, -det er en mulighet for total utslettelse av alt liv på Jorda".

M1-bevegelsen må slutte med å betrakte kjernevåpen på linje med AG-3. Argumentasjonen må ta utgangspunkt i hvordan fredsfolk tenker. Uten at vi tar atomspørsmålet seriøst blir vi heller ikke tatt seriøst.

SÅ TIL FASE TO - FREDSPROGRAMMET

Jeg liker veldig godt tanken om å fokusere fredspolitikken på den nasjonale uavhengigheten. Dette vil bli en ny skillelinje mellom oss og tilhengerne av ettergivenhet. Den nåværende skillelinja går konkret på spørsmålet om Sovjet, men langs denne akse har det vært håpløst å få gjennomslag. Vi sier at NTA er ensidige men de henviser vane til sitt parolegrunnlag der det står "Nei til atomvåpen i øst og vest".

Samtidig har vi møtt ettergivenhet med å kreve styrking av forsvaret, men med en militær begrunnelse. Den må erstattes med en politisk begrunnelse, og det er nettopp den nasjonale uavhengigheten. Oppgaveb er jkar: Vi skal bygge en opinion i Norge for at det er rett at et lite land forsvarer seg. At vi ikke kan akseptere krenkelser, at vi gjennom et sterkt, nasjonalt forsvar uttrykker forsvarsvilje. Norge skal om nødvendig forsvares til siste blidsdråpe - eventuelle okkupanter skal kastes ut. Dette innebærer ikke at vi skal slutte å snakke om Sovjet, men at det er dette som er kjernen i spørsmålet om ettergivenhet eller kamp mot en krigstrussel.

A. Apropos Sovjet: Jeg mener at når styreskrivet angriper NTAs analyser som årsaken til at ettergivenhet og ensidig vestlig nedrustning for dem framstår som logisk, så er det en viktig sak som glemmes: NTA har en analyse av styrkeforholdet mellom USA og Sovjet som er motsatt vår egen. NTA mener at det er USA som er på offensiven, som er sterkest økonomisk, politisk og militært. Følgelig er det USA som framstår som den mest sannsynlige krigsutløseren, og ikke Sovjet. Dette er bl.a. et spørsmål om konkret internasjonal analyse. Kampen med NTA må tas også her, og det er ingen bagatel. Vi har i høyeste grad trøbbel med å påvise at Sovjet er hva vi mener det er.

B. Et annet problem i forlengelsen av dette er at vi pr. idag ikke greier å påvise konkret at krig skyldes imperialisme. Det blir stort sett med frasene. Oppsummering av punkt A+B blir da at vi teoretisk ligger på etterskudd. Styreskrivet stiller som en sentral oppgave å plukke fra hverandre NTAs spiralteori, men det er ikke gjort uten videre. Styreskrivet undervurderer disse problemene.

C. Et tredje teoretisk problem er spørsmålet om det "militærindustrielle komplekset". Styreskrivet argumenterer ikke overbevisende nok mot at dette komplekset er en maktfaktor som driver fram krigen på egen hånd.

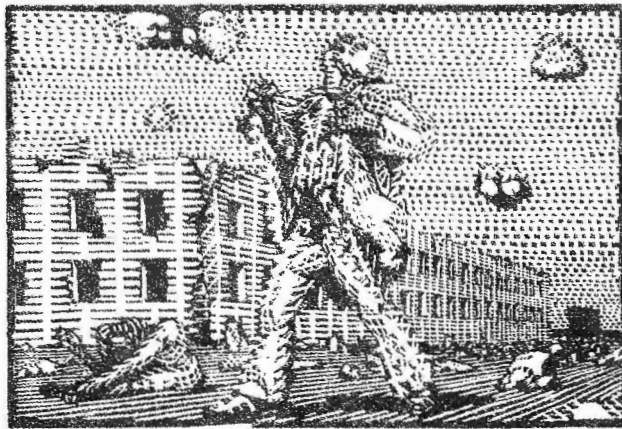
En enkel innvending er Frankrike der noe sånt som 1/4 av industrien er knytta til militær produksjon. Det er krise i kapitalismen, kapitalen flytter til produksjon som gir mer profitt. Konkurransen skjerper seg, våpen er også varer, verdiloven styrer, våpenprodusentene konkurrerer osv. Er det helt utenkelig at "det militærindustrielle kompleks" kan fungere som en egen politisk kraft i rustningskappløpet? Er det helt utenkelig at våpenkapitalen i Frankrike presset litt på for å få Mitterand til å sende tropper til Tsjad? Står dette i motsetning til å si dogmatisk som styreskrivet gjør: Imperialismen har skylda? Jeg bare spør.

D. Ellers synes jeg at fredsprogrammet konkret (punktene) virker litt tilfeldig. Jeg tror det godt kan bygges ut, -men jeg har ingen forslag på stående fot.

Og så bør det nevnes at parolen: ALLE FOLKS FRIHET - VERDENS FOLKS FRED! er stjålet fra SKP i Sverige. Derfor etterlyser jeg en oppsummering av deres erfaringer der borte.

E. Til slutt syns jeg det er uklart hvilken plass Afghanistan og verden utafor Europa skal få. Styreskrivet tar Afghanistan ut av vår NTA-kritikk, men sier svenvende at vi skal agitere for solidaritet. Hva er det dere egentlig mener, Per og Lars?

Erik

Per kommenterer

ERik reiser mange spørsmål som det vil bli vanskelig å svare på i ett innlegg. Derfor tar jeg det jeg oppfatter som det mest sentrale. Vi er enige i mye, og på mange måter savner jeg et innlegg fra de som ønsker å kjøre kritikken av NTA på at det er en eurosjåvinistisk bevegelse fordi den ikke tar opp den 3. verden.

1. Helheten i vårt program

På mange måter er vårt innlegg en kritikk av at vi i alt for liten grad har kjørt fram kampen for nasjonal uavhengighet i sentrum for vår fredspolitikk tidligere. Vi har plassert vår politikk i bestemte båser; solidaritet med 3. verden, forsvarspolitikk,

sivil beredskap og kamp mot atomvåpen. Derfor må også vårt program, både det taktiske og det virkeligeprogrammet i kampen for fred, ses i sammenheng med, og ta utgangspunkt i den nasjonale uavhengigheten.

Problemet for oss idag er at folk er opptatt av kampen mot atomvåpen, og at de tror det vil sikre freden. For å få gjennomslag trengs en taktikk. Jeg er for å stille et krav til en anti-atomvåpenbevegelse; at den skal rette seg mot begge supermaktene. Dette betyr at vi kjører kampen mot ideen om at ensidig nedrustning skal dra igang nedrustningsprosessen. Dette vil gi oss ryggdekning for å kjøre videre etter aksens kamp for nasjonal uavhengighet.

Linja med ensidig nedrustning legger oss i værste fall bare under en ny supermakt, og hindrer nasjonal uavhengighet i Europa. Her tror jeg det vil være feil å stille krav om et uavhengig nasjonalt forsvar fordi tida ikke er inne for det. Det beste forslaget til nå som ligger nærmest opp til dette er parolen "Alle folks frihet, verdens folks fred. Denne parolen fokuserer på nasjonal uavhengighet, uten direkte å si et

forsvar. Her må Erik ta standpunkt fordi han sier: "Atomprogrammet er bra, men bør det bygges ut? Skal det nasjonale forsvar tas med?"

Dette betyr ikke at vi "kaster Afghanistan på båten", men jeg er mot å ta opp kampen her med NTA. Noen ønsker å fokusere på at de kaller seg en fredsbevegelse. Jeg tror du har rett i at mange vil si seg enige med oss på Afghanistansspørsmålet, men fortsatt oppfatte kampen mot atomvåpen som NTA driver som fredsarbeid.

Vi må ta på oss oppgaver som er vanskelige men nødvendige. Linja til NTA i kampen mot atomvåpen undergraverkampen for nasjonal uavhengighet fordi den i praksis aksepterer sovjetiske SS20-raketter på grensa til Europa. Jeg oppfatter det også slik at greier vi å skape en front mot supermaktens atomvåpen

og for et nasjonalt forsvar, så er dette fredsarbeid uten at den tar stilling til 3. verden. Vi må ikke låse fast vår kritikk for å få en kortsiktig gevinst. Skal vi kjøre fram kritikk av at NTA ikke er noen fredsbevegelse, så må vi si at linja deres i praksis fører til krig fordi den representerer ettergivenhet ovenfor Sovjet. Her vil vi få visse taktiske problemer, men det er jo faktisk rett.

2. Atomprogrammet

Vi må se atomprogrammet ut ifra to hovedlinjer.

A: Vi er mot alle atomvåpen, men hvordan fjerne dem? Vi kan kjøre en argumentasjon som krever at supermaktene skal starte nedrustning. Vi er også imot franske, britiske og kinesiske atomvåpen, men en kampanje for fjerning av disse vil bli oppfattet som ettergivenhet overfor supermaktene, spesielt Sovjet.

B: Vi må kreve gjensidig ikke ensidig nedrustning av supermaktene. Uansett er vi imot Pershing og Cruise, poenget er at vi er imot kravet om ensidig nedrustning fordi dette representerer en feil linje i kampen for nedrustning. Det skaper en feilaktig oppfatning av hvor trusselen kommer fra gjennom å mobilisere for kampanjer mot USA's atomvåpen.

Vi vil aldri kunne skape gjensidighet mellom supermaktene, men ved å stille kravet: Nei til Cruise og Pershing og fjern og ødelegg SS 20, så skaper du en politisk balanse i bevegelsen ved at den retter seg mot begge supermaktene.

Noen vil i tillegg mene at det er likegyldig om vesten har atomvåpen og ønsker dermed fortsatt ensidig vestlig nedrustning, andre vil si klart stopp ved Cruise og Pershing og kreve at Sovjet ruster ned.

"Bør atomprogrammet oppbygges på premissene til USA's atomstrategi?"

Hva mener du med det? Jeg mener at vårt atomprogram gjør det. Men en kampanje mot COB-avtalen og andre NATO-installasjoner blir ensidig dersom vi ikke setter dette i en sammenheng. Vi gjør det med vårt krav om en atomfrie sone i Norden der vi retter kravt både mot USA og Sovjet, ikke mot de nordiske regjeringene slik NTA gjør. Dette bør vel med i atomprogrammet.

Vi er enige i at vi ikke skal ha atomvåpen i Norge. Men hva er vitsen med å erklære dette overfor Sovjet. Vi har jo ingen atomvåpen. Derfor er det supermaktene som først må komme med erklæringen om at de ikke vil bruke slike våpen mot Norden.

3. Så til "fase to programmet".

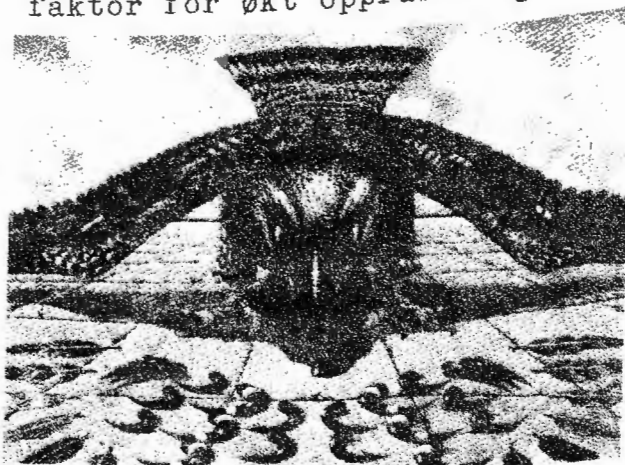
Jeg er helt enig med dine kommentarer her jeg oppfatter at du er enig i argumentasjonen for nasjonal sjølråderett.

Du sier blandt annet: "Samtidig har vi møtt ettergivenhet med kravet om styrking av forsvaret utfra en militær begrunnelse. Den erstattes av en politisk begrunnelse, og det er nettopp den nasjonale uavhengigheten". Dette er presis hva jrg også tenker, og da er parolen "Alle folks frihet, verdens folks fred" en parole som ligger nærmest opp til dette ved å si nasjonal uavhengighet uten å si forsvar. Dette betyr ikke at vi skal fortsette å hamre på kravet om et uavhengig nasjonalt forsvar, men dette blir vår særegne oppgave i første omgang.

Jeg tror også at vi i tida fremover må stille NTA spørsmålet om hva som hindrer krig og dermed bruk av atomvåpen nettopp for å få frem at forsvaret av den nasjonale uavhengigheten er et redskap i kampen for fred. Her tror jeg det er mulig å bygge en allianse uavhengig av forskjellig oppfatninger av årsakene til krig.

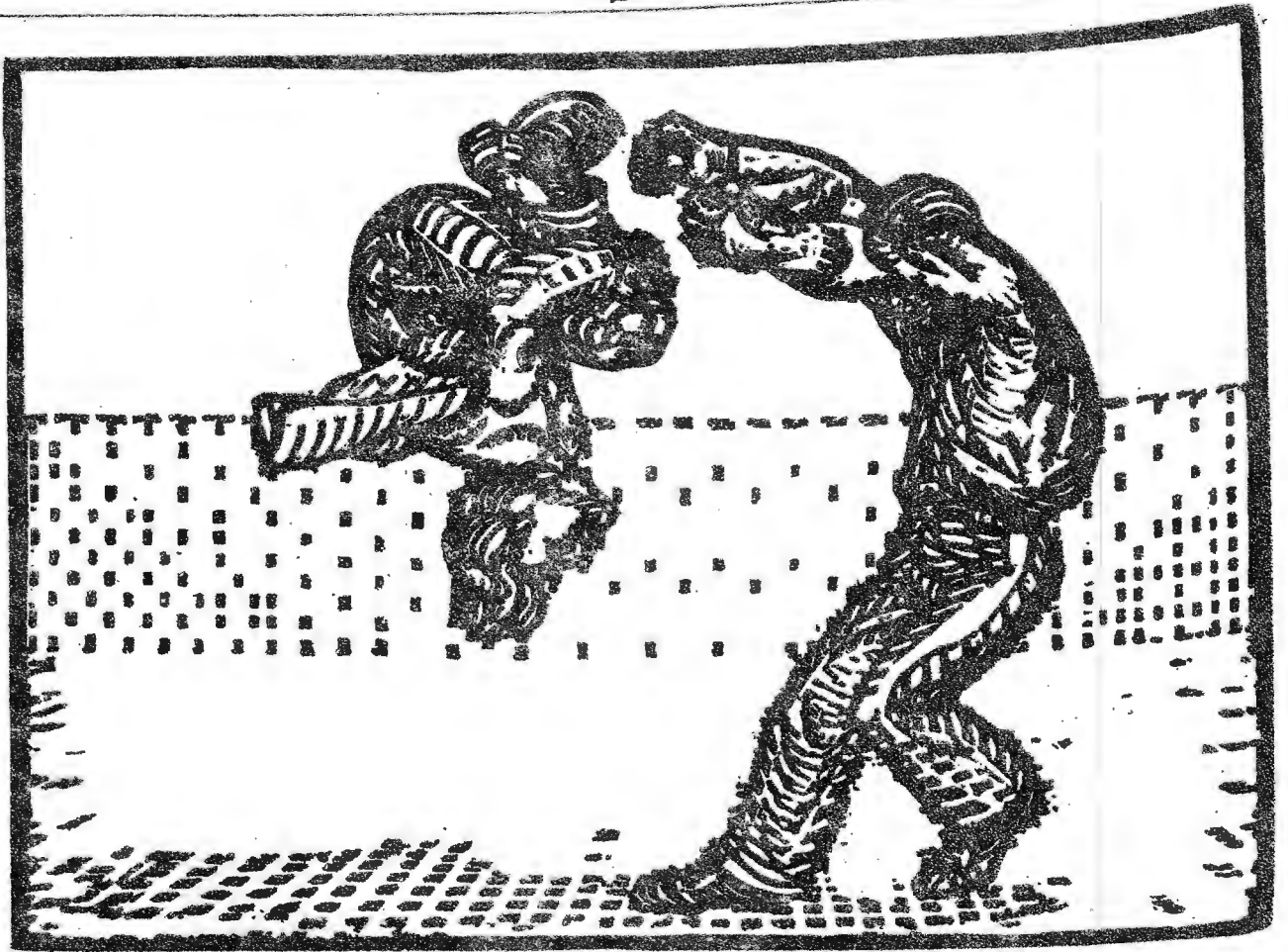
4. Rustningsspiralen/Militærindustrielt kompleks.

Du stiller mange gode spørsmål til debatt. Her må vi ta fatt på en konkret analyse og en teoretisk gjennomgang av vår imperealismeteori. Men vi må få frem hovedskillene i tenkninga mellom NTA og oss, fordi deres teori i praksis fører til ensidig nedrustning og forespeiler en "fredelig imperealisme". Jeg tror forsåvidt at det militærindustrielle komplekset er en faktor for økt opprustning.

Men jeg tror ikke denne gruppa av borgerskapet har større interesse av opprustning og krig enn andre deler av borgerskapet. NTA forsøker å fremstille det som om politikerne har mista kontrollen og at det militærindustrielle komplekset har tatt makta og styrer utviklinga mot krig. Ensidig nedrustning for å redusere deres makt blir dermed en logisk følge av deres syn på imperealismen.

PER (

Raud Ungdom og verving

Raud Ungdom vervar for lite. Vi vervar knapt nok nok til å halde igjen for avgangen til partiet, utmeldingar etc. Dei som vil tolke dette som ein falitterklæring for vår politikk sin moglegheit til å vinne organisatorisk støtte, tek feil. Tvert om: dei stadene som (periodevis) tek vervearbeidet alvorleg, vervar nemleg ganske mykje.

I utgangspunktet vil eg påstå at årsaken til for lite verving skuldast 1) feil og/eller manglar i vårt heilheitlege politiske arbeid, og 2) feil og manglar i det konkrete vervearbeidet. Fyrst den dagen vi klarar å ha ei rett linje i vervearbeidet, samt utfører eit betre heilheitleg politisk arbeid, kan vi forvente større (eller tilfredsstillande) ververesultat.

Samanhengen mellom vårt politiske arbeid og vervinga.

Det er vårt heilheitlege politiske arbeid som legg grunnlaget for om vi har muligheit til å verve mange, få eller ingen.

I desse politisk økonomi-tider kan vi tenke oss at politikken vår er ei vare som vi vil selje. Og elementar bedriftsfilosofi tilsier at det hjelper fint lite at vara har god kvalitet dersom den ikkje er godt kjent, dens egenskaper ikkje er forstått, dersom behovet ikkje er til stades, eller ikkje er "oppdaga", eller dersom tilliten til produsenten eller selgarane ikkje er til stades.

Vår vare har god kvalitet, og det er eit delvis subjektivt, men mest objektivt behov for den. Men våre kjøparar veit ikkje om den, eller har ikkje forstått hensikten med den, syns den er "bak mål", har mange fordommer mot den, vil ikkje vera med å selje den sjøl, fordi dei meiner/trur at utbyttet deira blir for dårleg. Og når det er slik må vi berre slå fast at vi totalt sett er nokre dårlege marknadsførarar. Vi må med andre ord undersøke kva vi gjer feil; kva vi må gjerefor å marknadsføre oss betre.

God "markedsføring" er:

- Mykje propaganda i form av veggaviser, løpesedlar, avisinnlegg, stands, Rute 80 og Klassekampen. Propagandaen må ta sikte på å få fram hovudpunktene i vår politikk (kap./sos., fred/krig), samt at vi må markere oss på konkrete saker (rasisme, nedskjeringar, porno m.m.), og setje desse tinga inn i ein samanheng.
- Vi må drive politisk kamp mot SV/SU, DNA/AUF, Høgre, Frp... Metodar er åpne møter, klasse-diskusjonar, løpesedlar, avisinnlegg.
- Vi må ha tilbod om skulering: seminar, halvårsmøter, studiefirkklar. Var hefte- og bokselgar!
- Vi må slåss for eit revolusjonært miljø. Eit miljø som verkar tiltrekkande på folk politisk, men som er attraktivt sosialt: eit miljø der ein ikkje treng ha spisse albogar for å bli høyrte/teken på alvor.
- Vi må bli flinkare til å preike med folk, diskutere dei motseiingane folk har og ikkje berre det vi er oppteken av.

Dette og fleire ting tilsaman vil borge for at Raud Ungdom blir godt kjent, og kjent som ein organisasjon som kan noko, som vil noko, og som gjer noko. Og som i tillegg består av OK folk.

Utvid verksemda i rett rekkefølge.

Dei fleste laga står i ein situasjon der dei ikkje kan gjere alt dette, men bør byrje med propagandaen, miljøet og skulerings-tilbodet. Derneft verve, derneft utvide til å jobbe med konkrete saker, starte den politiske kampen... Og alt dette medan jobbinga med propagandaen, miljøet osv. blir opprettholdt.

Ting må gjerast i rett rekkefølge: For dei fleste laga står spørsmålet om å utvide og trekke nærme omlandet på dagsorden.

Altså:

1. steg: Gjere RU-laget kjent, og skaffe RU et omland.
  2. steg: Gjennom diskusjonar, ytterlegare propaganda, miljø og skuleringstilbod trekke dette omlandet nærare og konsolidere det på vår politikk.
  3. steg: Verve mest mogeleg av dette omlandet, samstundes som at vi prøver å utvide det politiske arbeidet.
- Førebels har eg konsentrert meg om å få fram samanhengen mellom

vårt heilheitlege arbeid og mulighetene våre for å verve. Eg har og påstått at vårt heilheitlege arbeid lir av såpass store manglar at våre muligheter for mykje verving også er relativt små. Og eg har skreve at regelen er at vi for å betre mulighetene våre, må vi byrje med å rette søkelyset på propagandaarbeidet, miljøet og skuleringstilboda (m.a. betre jobbing med studiesirklane).

"Alle" er i prinsippet einig i samanhengen mellom vårt heilheitlege arbeid og mulighetene for verving. Men færre tek konsekvensen av det. Verving blir gang på gang stilt på dagsorden, men det forberedande arbeidet blir også gang på gang synda mot.

Ein innfallsport for å få fram denne samanhengen er å sjå på utviklinga av antalet innsendte navneslippar (folk som ber om opplysningar frå RU sentralt). Dette er det materiale som er vanskeleg å bruke eksakt, men eg trur det seier ein del om tendensane. F.eks. når det totale antalet navneslippar blir færre og færre så trur eg det er ein "refleks" av at RU sitt heilheitlege arbeid er vorte mindre eksternt dei siste to åra.

Nokre andre døme:

Antalet navneslippar frå Sogn og Fjordane har gått veldig mykje ned dei siste par åra. Eg trur det har samanheng med at RU i S.&F. har dreve adskillig mindre propagandaarbeid dei siste to to åra, enn foreksempel i to-årsperioden før.

Frå Oslo kjem det inn relativt lite navneslippar - og tendensen er synkande. Eg trur det har samanheng med at Oslo jamt over og i lengre tid har dreve lite utadretta arbeid.

Frå Nordland har det kome relativt mange navneslippar dei siste to åra, men med ein klar topp våren -82-høsten -82.

Nettopp i denne perioden var Nordland i ein oppbyggingsperiode (mykje propaganda, ein del åpne møter etc.), medan perioden etterpå meir har vorte brukt til intern konsolidering.

Fortsatt nokre som vil prioritere sirkular og verving utan å legge ein plan for å også gjere RU betre kjent og, slik få eit større omland å jobbe med?

Gunnar F.

Oppsummering fra jenteseminar

Tale og debatt-teknikk

Jentene i Rød Ungdom har i den senere tid gjort store framskritt. Det kan vi se på alle plan i organisasjonen. Vi har nådd et stykke på veg, men fortsatt er det områder vi henger etter på. Det som kanskje i dag merkes best er vår manglende deltagelse i debatter i store forsamlinger. Her må det følges opp med konkrete tiltak. Manipulering med talelister er en nødvendig metode, og bør benyttes mer innafor vår

egen organisasjon. Men det er ikke nok. Vi jenter må selv bli modigere og dyktigere.

Oslo RU gjennomførte derfor en innføring i tale og debatt-teknikk for jentene i byen. Noen av de erfaringene vi gjorde tror vi kan være nyttige for andre plasser i landet.

Innledninga bygde på en del erfaringer fra kjente debattanter i RU. I tillegg brukte vi Einar Gerhardsens bok: Tillitsmannen, + noen gode råd fra AOFs talekurs.

Først holdt vi innledning i tale og debatt-teknikk. Deretter hadde vi innledning om krise og kriseteori. Meningen var så at hver enkelt skulle skrive sitt innlegg om dette emne, og holde det for plenum. I dette innlegget var ikke innholdet det viktigste. Man skulle tenke på oppbygning og utforming. Deretter var det meningen å dele opp i grupper og kritisere hverandre. Folk syntes det ble for vanskelig å skrive innlegg med utgangspunkt i kriseteori. Resultatet var at vi lagde rollespill. Ei var SV-dame, og vi andre polemiserte mot henne. Vi brukte da en stor sal med podie og talestol. Etterpå kritiserte vi hverandre og kom med gode råd og egne erfaringer. Til sist hadde vi en vanlig diskusjon om kriseteori.

Det viste seg ganske vanskelig å lage ei skikkelig god innledning om emnet. Det har lett for å bli generelt prat. Det vil være en fordel å ha en dyktig debattant til å holde innledningen, slik at den kan krydres med eksempler og demonstrasjoner. Det trengs tid for at et såpass omfattende opplegg skal bli skikkelig gjennomført. Vi hadde en dag, og det ble for lite.

Det er heller ikke nok med ett slikt forsøk, man må følge opp. På jentekonferanser kan en legge opp elementer av trening, man trenger ikke gjennomføre et omfattende opplegg hver gang. Bruk f.eks. talestol og mikrofon i diskusjonene. Da blir du vant til å høre din egen stemme. Ta opp innlegg på båndopptaker, eller enda bedre, bruk video. Slik kan du også vurdere deg sjøl og plukke av deg uvaner. Sett av tid til å kritisere hverandres innlegg. Bruk innlegg andre har skrevet. Analyser oppbygging, og gode og dårlige sider.

Til sist spør vi en del av de gode råd som kom opp i diskusjon og innledning.

Hvordan debattere?

Dette avhenger selvfølgelig av hvilket forum man snakker i. Her legger vi vekt på de store forsamlinger, det er her det er problematisk. AOF har satt opp 8 gode råd for debattanter:

1. Lytt lengst mulig og best mulig
2. Konsentrer deg om oppgaven
3. Finn kjernepunktet i saken
4. Vær kritisk spørrende
5. Trekk konklusjoner
6. Notér
7. Supplér notatene med egne erfaringer
8. Bruk notatene som manus

Andre ting vi kom inn på:

- Poenget med et debattinnlegg er å overbevise forsamlinga om at akkurat det du mener er riktig. Med de grunner og argumenter som gjør at du tror på saken, må du også kunne overbevise andre.

- Debatt-innlegg bør være korte. Sjøl om en føler at en har salen med seg, må en slutte mens leken er god. Da får en den beste virkningen.

- Konsentrer deg om en ting. Det er ikke nødvendig å kommentere det alle andre har sagt.

- Ta opp det du selv mener er viltig, men forsøk og gripe det prinsipielle i saken.

- Vær ikke redd for å snu en diskusjon. Det er ikke nødvendigvis det alle andre har sagt som er den riktige og mest interessante innretninga på diskusjonen.

- Samle på poenger, morsomheter og formuleringer. Bruk dem. Det skiller ditt innlegg fra de andre.

- Det lønner seg bestandig å skrive ned et innlegg. Da får en det best formulert, og en har mulighet til å bygge opp innlegget skikkelig.

Det vanligste er at man starter med å si hva en skal snakke om, deretter argumenterer man og begrunner sitt standpunkt, for til slutt å trekke en konklusjon. Men det kan også være virkningsfullt først å presentere en overraskende påstand for, så å begrunne den.

Det er avslutninga som er det viktigste. Det er den folk husker. Mist derfor ikke piffen på slutten. Bygg opp til en skikkelig finale.

- Jenter, tegn dere med en gang i en diskusjon. Finn ut hva du vil si etter hvert. Det gjør gutta.

Konfrontasjonsmøter:

Snakk ikke til dine motstandere. Snakk til salen. Det er den du skal vinne.

Still dine motstandere konkrete spørsmål. Få dem til å komme opp og svare. På den måten har du også mulighet til å vri diskusjonen dit du vil.

Er du litt usikker, prøv og vær fast i blikket, og snakk gjerne litt høyt.

Framføringa:

Vær deg sjøl. Vis engasjement og temperament. "For å få en sal varm, må du også sjøl være varm". Prat tydelig og ikke for fort. Vær ikke redd for å trekke pusten. Start gjerne lavt slik at du har mulighet til å heve stemmen for å framheve ting, og til avslutninga. Det er viktig med variasjon i stemmen. Ingen gidder høre på en monoton dur. Se på folk. Vær ikke redd publikum. Vurder stemninga. Du skal ha kontakt.

Lampefeber:

Den gir seg fysiske utslag, svettetokter og hjertebank. Drar man pusten dypt noen ganger roer det nervene. Hjerte slår roligere og pusten blir normal.

Noen sier det hjelper å stå fremst i salen og se folk komme, da får en oversikt og et forhold til publikum.

Ikke undervurder deg sjøl. Alle har hatt lampefeber. Kan en snakke til 3-4, kan en også snakke til flere folk.

Delta i debatten så fort som mulig. Sitt ikke og vent, det blir ikke bedre dess lenger en venter. Den eneste muligheten er å kaste seg ut i det. Det er grusomt første gangen, men man lærer bare ved prøving og feiling. Ingen enn ensjøl kan til sjuende og sist gjøre noe med det.

Skriving av innledninger:

Skaff deg opplysninger om den forsamlinga du skal snakke til.

Lag skikkelig disposisjon. Klargjør hva du skal ta opp.

Åpninga må vekke interesse og kontakt med publikum.

I selve innledninga er det ofte lurt å ta de minst viktige argumentene først, for så å gå over til hardere og hardere skyts. De avgjørende slag kommer til slutt. Alt skal bygge seg opp mot en avslutning. Slik holder du også folk i ånde.

Skal dette virke må du beregne tida både når du arbeider med innledninga og når du skal holde den.

Tren på forhånd. Les høyt for deg sjøl.

Dette var noen tips, men heng deg for all del ikke opp i den formelle taleteknikken. Det viktigste er tross alt at du har noe fornuftig å si.

Ida, jenteansvarlig i Oslo DS

Sirkel - og vervearbeid

Etterhvert er vel de fleste lag begynt å få en del erfaringer med den nye studiesirkelen. Er dette sirkelen som skal bli et varig verktøy for oss i noen år eller får vi en ny neste år?

Etter min mening har det gått inflasjon i studiesirkelproduksjonen. Etter hver ny sirkel som er tatt i bruk, har det kommet en del kritikk, og etter en stund har det kommet en ny sirkel. Det er klart at en i hovedsak dårlig sirkel må byttes ut, og erfaringene med den gamle må legges til grunn for den nye.

Men, jeg mener at vi gjør oss en bjørnetjeneste når vi forsøker å løse problemene rundt vervingsarbeidet på denne måten. Vi finner ikke svaret på dette mellom permene på den nye sirkelen.

En svakhet med den nye sirkelen.

En viktig svakhet ved foregående sirkler er ført videre i den nye. Nemlig ei slags "linje" om at ungdom i Norge blir kommunister ved at vi forteller hvor jævlig kapitalismen fungerer for folk i den tredje verda. Det blir fremholdt at Norge er en del av den

imperealistiske verda, og at vi må sjå det kapitalistiske systemet i denne sammenheng. Jeg er sjølsagt enig i det, men jeg mener at for å skape kjemperde kommunistisk ungdom i Norge, må vi konkret ta for oss kapitalismens ansikt i Norge.

Ved ikke å gjøre det mener jeg at ideer om at "vi har det jo så bra" vil føre til at ungdom blir distansert frå kampen mot kapitalismen og reformismen. Vi skaper Rød Ungdommere som sitter på kamerset og venter på krisemaksimering. Dette må tas alvorlig.

Nok om dette. Som jeg nevnte i begynnelsen mener jeg at vi gjør oss en bjørnetjeneste ved stadig å utgi nye sirkler. Jeg mener at dette sprer en illusjon om at sirkelen alene kan overbevise og verve folk. En sirkel er bare, sjøl om den må kunne lesast på egen hånd, et grunnlag og er ramme for studieledere og folk på sirkelen. Hver gruppe som bruker sirkelen vil ha forskjellige nivå og forutsetninger. Derfor vil vi aldri få den "perfekte" sirkel som kan, i seg sjøl, passe for alle. Det vi trenger er forståelse for dette og bruke kritikk og erfaringer med en sirkel på hver enkelt gruppe som bruker den.

Helheten i vervearbeidet.

Det er mange ting som må klaffe for at vi skal få et godt resultat av denne verveperioden. Blandt annet mener jeg at de som skal lede en sirkel bør ha tilknytning til det miljøet folka på sirkelen vanker i. Dvs. bedre med en uerfaren gymnasiast til å lede en skolesirkel enn en erfaren partikontakt.

FIRE "STOLPER" I VERVEARBEIDET:

1. Gjør skikkelige forberedelser.

Den som leder sirkelen må ha det som hovedoppgave. Forbered møtene godt og ligg helst et møte på forskudd for å kunne peke på vanskelige punkter osv. Sats mye på å mobilisere folk til å komme, lese til hvert møte. Folk må få en følelse av at det forplikter å gå på sirkel.

Hvis det er mulig, bør sirkelen være mest mulig homogen. Folk bør være enten arbeidere eller skoleelever, og bør være på omtrent samme alderstrinn.

Det kan ta lang tid å verve folk. Hvor lang tid er i stor grad avhengig av hvor mye vi jobber med folk. Derfor, planlegg nøye og ha alternativ klare. En sirkel er kanskje ikke nok.

2. Sirkelen.

En sirkel som tar opp mange interessante emner, f.eks. Palestina, Afghanistan, Jentekamp osv. blir lett bare interessant og ikke noe mer. Vi ønsker å diskutere Rød Ungdoms grunnlag, marxismen, men husk å bruke konkrete eksempler. Legg vekt på å få folk til å tenke i motsigelser, det får folk til å tenke rasjonelt og skille viktig fra uviktig.

Fra første møte må det være klart for folk at vi starter sirkel for å verve. Deltakerne veit at vi ønsker å verve og synes det er pinlig eller unnvikende at vi ikke sier det rett ut. Det hemmer sirkelen fordi vi ikke får frem motsigelsene som hindrer folk i å bli medlem.

En sirkel må være et arbeidskollektiv der deltakerne yter noe for å få sirkelen til å fungere. Hvis folk sjøl holder innledning legges sirkelen på deltakernes nivå. En sirkelleder må anstrenge seg for å få frem motsigelser, gjennom spørsmål, problemstillinger osv. Deltakerne må snakke sjøl og diskutere med hverandre.

De fleste sirkler har en kverulant. Disse har sjeldent noe positivt syn på Rød Ungdom, ihvertfall ikke i utgangspunktet. Det gode med kverulanter er at de kan få fart i diskusjonene; men oftere virker de hemmende på resten av deltakerne. Begrens kverulanten og la tida vise om det er en person som vil fremheve seg sjøl eller om det er en ivrig person som ennå ikke har lært seg å ta hensyn til andre folk.

3. Viktige politiske motsigelser.

De fleste uavhengige er påvirka av SV/SU sin tankegang. Vi må trekke grenser mellom SV/SU og oss. Men samtidig må vi ta alvorlig på motsigelser og den kritikken som deltakerne ofte har til RU/AKP. Vi vinner mye på å møte slik kritikk med åpenhet.

Vi vil få store problemer med å verve folk dersom vi ikke klarer å trekke dem over på vårt grunnlag i fred/krig spørsmålet. Dette betyr at vi må være grundige på:

- Imperealismeteorien
- Hvorfor Sovjet er aggressivt
- Forholdet mellom supermaktene
- Hvorfor nasjonal uavhengighet er viktig og hva Rød Ungdoms forsvarspolitikker innebærer.

Et hovedproblem med å verve er folks individualisme. Gymnasias-ter er ofte prega av småborgerlig tenkning. Noen er enige med oss og kaller seg RV/RU-sympatisører, men de tviholder på "friheten" sin. Få folk til å vurdere sitt standpunkt på en objektiv måte. Tar man standpunkt må man også gjøre noe.

4. Knytt sirkelen til allsidig politisk arbeid.

Begynn tidlig med å gjøre folk på sirkelen til Rød Ungdommere. Få dem med på stand, selge Rute 80 dele ut løpesedler på en sak dere er enige om osv. Knytt sirkelen til laget. Det er ofte avgjørende at det finnes et sosialt miljø. RU må markere seg som en politisk kraft i lokalmiljøet. Dette vil avgjøre om folk synes det noen vits i å bli medlem i Rød Ungdom.

7

Sjøl om bare en liten del av medlemmene på sirkelen blir medlemmer, må dere ikke gi slipp på dem. Folk som har gått på sirkel en gang har kommet et stykke på vei. Følg opp og gi event. tilbud om videregående sirkel.

Ib.